

Kun en videnskabelig og kulturel renæssance kan standse den Mørke Tidsalder, der nu er ved at sænke sig over menneskeheden

Af Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche holdt følgende tale ved EIR's Forum i National Press Club den 26. januar. Forud for Zepp-LaRouches tale blev en tale holdt af Thomas Wismuller, en tidligere NASA-meteorolog og aktivist i »The Right Climate Stuff« (De rigtige klimafakta), en alliance af pensionerede NASA-astronauter, videnskabsfolk og ingeniører, der kæmper imod svindelene med en katastrofal, menneskeskabt klimaforandring.

Michael Billington fra EIR præsiderede over mødet.

Video med hele mødet kan ses her:

https://www.youtube.com/watch?time_continue=3&v=D0ast_KiuhQ

Michael Billington: Vi skal nu høre en af de personer, som Tom refererede til, og som har været genstand for mange internationale forsøg på at forhindre hendes og hendes mands navn i at blive kendt; men, som jeg er sikker på, hun vil fortælle os, så er dette nu ved at komme ud. Og vi vil høre det. Helga Zepp-LaRouche.

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil forsøge at gøre det kort; det har jeg svært ved. Det indlysende spørgsmål er, hvordan er en sådan rapport, som I netop diskuterede, mulig? Hvorfor? Hvad er motivet? Hvorfor skulle man ønske at gennemføre en indsats for at forfalske data og forsøge at knuse en ærlig debat blandt videnskabsfolk? Jeg tror, at, når man først forfølger dette spørgsmål til ende, så vil man komme frem til konklusionen i denne fremlæggelse, som jeg vil præsentere her i begyndelsen;

og det er, at hele det transatlantiske område – og jeg er mig fuldt ud bevidst, på hvilket lokalitet, jeg siger dette, nemlig i Washington, D.C. – styres af en meget destruktiv politik og meget destruktive kræfter.

Lad mig begynde med en udtalelse, der burde være af allerstørste interesse for enhver, der ønsker at leve sin livstid til ende; og det er, at vi befinder os på randen af atomkrig. Og i modsætning til højden af den Kolde Krig, under den cubanske missilkriser, eller på noget som helst andet spidsbelastet tidspunkt under den Kolde Krig, hvor folk var bekymrede over den mulige udslettelse af menneskeheden; og selv om vi nu er denne udslettelse meget nærmere, så er der ingen offentlig bevidsthed, ingen offentlig debat om det. Og kun få personer, såsom tidligere [amerikanske] forsvarsminister William Perry, eller atomvåbenspecialist Hans Kristensen, advarer om den mulighed, at verden kunne gå i krig. Hvis man vil se på den lette side, så er faren for krig ved et uheld ekstremt høj; af den simple grund, at den normale adfærdskode,

der fandtes selv mellem Kennedy og Khrusjtjov, nu ikke længere er til stede. Efter at krisen i Ukraine eksploderede, annullerede de konsultationerne mellem NATO og Rusland (NATO-Rusland Rådet); en institution, der blev skabt for at være der under krisetider, blev nedlagt.

Jeg vil imidlertid gå et skridt videre og sige, at udviklingen i NATO's militære doktriner, fra Gensidig Garanteret Ødelæggelse (MAD) til ideen om en holdning med et førsteangreb, der kan vindes, hvilket er, hvad missilforsvarssystemet i hele verden drejer sig om; hvilket er, hvad doktrinen Prompt Global Strike drejer sig om; og som er, hvad Air-Sea Battle-doktrinen imod Kina drejer sig om; hvad det virkelig drejer sig om, inklusive moderniseringen af atomvåbnene i Europa, peger alt sammen i retning af en sådan mulighed.

Rusland og Kina har draget deres konklusioner, og de er grundlæggende set i færd med at opgradere deres arsenaler; og William Perry advarede for blot et par dage siden, i avisen *Boston Globe*, om, at vi er langt fremskredne i et nyt våbenkapløb med atomvåben, med en præsident Obama, der siger, at han vil bruge \$1 billion på det over de næste 30 år. Det lyder temmelig latterligt, den nuværende tilstand af verdens finanssystem taget i betragtning; men det er faren.

Og skulle det komme til krig, enten forsætligt, fordi nogle mennesker ligger under for den illusion, at man kan vinde en atomkrig, eller ved et uheld, så tror jeg, at civilisationen meget vel kunne ophøre med at eksistere inden for minutter, timer eller højst uger. En atomvinter ville udvikles, og det kunne muligvis betyde slutningen på civilisationen. Og alle de skønne ting, som menneskeheden hidtil har opnået, ville være forgæves: Der ville ikke engang være nogen tilbage til at kommentere det. Ingen historiker; ingen til at gøre optegnelser om det, ikke engang et museum. Det er én fare.

Den anden fare, der har direkte sammenhæng med dette, er den kendsgerning, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart for at eksplodere på en langt større måde end under krisen i 2007-2008. Som I ved, har der netop været afholdt et Verdensøkonomisk Forum i Davos, Schweiz, hvor folk rent officielt gennemgik den sædvanlige række af underholdende emner; men bag lukkede døre eller for sig selv privat, var der totalt panik. Dette blev udtrykt offentligt af den tidligere cheføkonom for Den internationale Betalingsbank (BIS), William White, der gav et interview til *Daily Telegraph*; her sagde han, at, eftersom der intet var blevet gjort for at genregulere banksystemet siden 2008, så er gældsætningen i verden så stor, at denne gæld hverken kan tilbagebetales eller afdrages. Og, sagde han, at folk, der tror, de ejer en masse penge i denne virtuelle finansverden, kunne vågne til nogle meget ubehagelige overraskelser; nemlig, at deres penge kunne forsvinde op i den blå luft på ét minut.

Så altså, forholdsreglerne, den såkaldte »værktøjskasse«, som finansinstitutionerne kom frem til efter krisen med Lehman Brothers/AIG i 2008, hvad var det? Det var kvantitativ lempelse ('pengetrykning'), det var bail-out (statslige bankredningspakker), det var diverse forholdsregler for, i bund og grund, at forvandle privat spillegæld

til statsgæld. Og derfor er der nu en statsgældskrise. Den seneste tids udvikling, der har fundet sted med Dodd/Frank-loven [i USA] og en lignende lovgivning i EU-kommissionen om at satse på bail-in (ekspropriering af bankindeståender), kaldte de 'Cypern-modellen'. Dette fandt sted for tre år siden i Cypern, hvor banker gik bankerot og dernæst konfiskerede pengebeløb på konti, som folk enten havde i form af opsparing i banken, eller i form af bankaktier eller bankobligationer. Og dette blev grundlæggende set eksproprieret med 50 %.

Jeroen Dijsselbloem, den hollandske finansminister, der også er chef for Eurogruppen, sagde dengang, at denne Cypern-model er prototypen for hele Eurozonen; og man udarbejdede en lovgivning. Som jeg nævnte, så har i USA Dodd/Frank-lovens Artikel II denne bestemmelse; og i mellemtiden har alle de europæiske regeringer vedtaget en lovgivning, der går ind for dette. Men problemet er – og dette er netop blevet sagt af Thomas Hoenig, der er næstformand for FDIC (det amerikanske statens indskudsgarantifond) i USA, og ligeledes også en unavngiven EU-embedsmand, der gav et interview til *Reuters* for blot tre dage siden – de sagde, at problemet er, at denne bail-in ikke virker; bankerne er ikke blevet genkapitaliseret tilstrækkeligt til, at det vil virke, og de er altså ikke forberedt. Og desuden, det beløb, man kunne fremskaffe ved at ekspropriere alle kontiene – erhverv såvel som private – samt ved at satse på yderligere forholdsregler for statslig redning (bail-out), ville andrage ca. \$18-20 billion; problemet er, at den udestående derivatgæld er på ca. \$2 milliard.

Så William White siger, at denne gæld aldrig vil blive betalt, og vi må have, hvad han kalder en 'gældsfest' og påpeger, at i alle store religioner i de seneste 5000 år har man haft periodiske gældseftergivelses, når det blev åbenbart, at gælden ikke kunne betales. Hr. White er nu et højtplaceret medlem af OECD, han er den tidligere cheføkonom for Den internationale Betalingsbank, og man kan kalde det en gældseftergivelsesfest, man kan kalde det en gældskonference, hvor man nedskriver gælden, eller man kan kalde det Glass-Steagall.

Dette er blot to af situationerne. Man er nu ved at nå et sammenbrudspunkt i den transatlantiske civilisation. Lad mig understrege to andre aspekter, der viser, at vi befinder os i et kollapsende, destruktivt samfund i forfald i både USA og Europa. I USA har man, udover det afgrundsdybe kollaps af den fysiske produktion, også en narkoepidemi, som flere artikler i *New York Times* har sat fokus på i løbet af de seneste par uger; baseret på en undersøgelse fra Princeton-universitetet, og en fra CDC (Centret for kontrol og forebyggelse af sygdomme). Disse undersøgelser viser, at dødsraten i USA for hvide mænd i alle aldersgrupper stiger i en sådan grad, at den overstiger og udsletter fremskridt inden for lægevidenskaben. I aldersgruppen for hvide amerikanere – ikke sorte, ikke spanske, men hvide amerikanere – mellem 24 og 35 er dødsraten som følge af selvmord, alkoholisme eller overdosis af narkotika steget med 500 %. Der er i øjeblikket, i alle USA's 3007 kommuner, en stigning, en fordobling eller firdobling af selvmordsraten; der er 125

personer, der dør om dagen som følge af selvmord eller overdosis af narkotika. Det er fem personer i timen; Så i den tid, vi har været her, er fem mennesker døde. Det er et menneske for hver 12 minutter; og det er tegn på et døende samfund. Denne stigning har fundet sted siden 2001, og I kan selv regne ud, hvilke præsidentskaber, der har haft regeringsansvaret i denne periode. Og ud fra disse tal alene kan man sige, at man ikke har haft god regering i USA.

I Europa har vi et lidt anderledes problem. Vi har en flygtningekrise, der er i færd med at sprænge EU i luften. Som I ved, så kom der sidste år næsten 1 million flygtninge primært fra Syrien, fra Irak: men nu kommer der mange fra Afghanistan og Nordafrika. Under Davoskonferencen sagde direktøren for Davos, Kurt Schwab, at han mener, at, hvis det aktuelle kollaps i olieprisen ikke stoppes, så vil der snart være 1 milliard mennesker, der kommer til Europas kyster; og jeg mener, at dette slet ikke er nogen overdrivelse.

Som I ved, så gjorde kansler Merkel noget rigtigt; hun sagde, vi byder disse mennesker velkommen. Hun er blevet udsat for massiv kritik for dette; men på det tidspunkt, hvor hun sagde det, var der ingen anden vej, for der var tusinder og titusinder af mennesker, der sad fast på Balkan mellem Makedonien, Kroatien og Ungarn. For Ungarn begyndte at opføre en mur omkring sine grænser. Så det var en humanitær krise af ufattelige dimensioner; og der findes sådan noget som asylrettigheder, der er garanteret af Genevekonventionen og af FN's charter. Så Merkel gjorde det rigtige, og hun gjorde det rigtige med hensyn til flygtningene; men man må selvfølgelig ændre politik, hvis man vil imødekomme disse flygtninge.

Resultatet af den manglende solidaritet i EU er, at hele Østeuropa nægter at tage en eneste flygtning; den østrigske udenrigsminister angreb så sent som i går Grækenland for ikke at håndhæve sikkerheden for EU's ydre grænse. Den græske regering sagde, helt korrekt, »Hvad vil de have, vil skal gøre? Vil de have os til at skyde flygtningene i deres både og drive dem tilbage i havet?«

I har alle set disse hårrejsende fotografier, hvor små børn er fanget imellem soldater og pigtråd, barberblads-karp. Hvis dette ikke løses på en human måde, så er dette Europas moralske endeligt; enhver, som er ordentlig, har forstået dette udmærket.

Dette er imidlertid heldigvis ikke det totale billede. For vi har netop nu to universer: Vi har den transatlantiske verden, der er ved at kollapse, og vi har en helt anden form for politisk system, der er ved at vokse frem, som kommer primært fra Kina. Tro ikke på den bagvaskelse af Kina, som I har læst i *Washington Post* eller *New York Times*. Jeg har beskæftiget mig med Kina i det meste af 45 år eller så, og jeg kan forsikre jer for, at Kina i øjeblikket ikke kun er et økonomisk mirakel; den smule nyheder om, at det såkaldte kollaps af det kinesiske aktiemarked skulle være ansvarligt for at udløse alle disse problemer i den transatlantiske verden, er det rene nonsens. For den kinesiske realøkonomi har det strålende, og I vil i anden halvdel af 2016 få alle de mange, mange investeringer i realøkonomien at se – Xi Jinping har net-

op været på besøg i Mellemøsten; han var i Saudi Arabien, Iran og Egypten. Den totale investeringsvolumen ligger på mellem 55 og 100 mia. blot for disse tre lande. Hvis man ser på det massive beløb af de kinesiske investeringer i mange, mange lande, i Latinamerika, i Asien, i Afrika, i Østeuropa, så vil man se, at dette vil være en økonomisk drivkraft, som vil være der i de næste mange år.

Men hvad der imidlertid er vigtigere, så kom Kina for lidt over to år siden frem med en fundamentalt ny politik: den Nye Silkevej. Den Nye Silkevej drejer sig om den idé, som er i den samme tradition som den antikke Silkevej fra Handynastiet for 2000 år siden, nemlig fremme af økonomisk samarbejde, udveksling af videnskabelige ideer og kulturelle ideer og fremme af en ny infrastruktur-integration af hele planeten. Jeg mener, at dette har haft indflydelse på BRIKS' politik; den skrider nu meget hurtigt fremad, og der er et strategisk partnerskab mellem Kina, Rusland, Indien og mange lande, der har et tæt samarbejde. Som f.eks. nu mellem Kina og Iran, og der er en øget aktivitet, der følger denne linje, mellem mange lande, inklusive Kina og Grækenland; Kina og østeuropæiske lande, der vendte sig mod Kina for at få højhastigheds-togsystemer, som Kina bygger; og mange investeringer i Afrika og i andre dele af verden.

Bør USA anse dette for at være en trussel? Kun, hvis man mener, at opretholdelsen af en unipolær verden er den eneste rigtige måde, på et tidspunkt, hvor en multipolær verden allerede er en kendsgerning. Ideen om, at der må være en unipolær verden, og at man, gennem regime-skifte, må eliminere ethvert land i verden, der ikke underkaster sig en sådan orden, er en garanti for, at vi vil sprænge os selv i luften som civilisation. Xi Jinping tilbød dette til præsident Obama under APEC-mødet i Beijing i 2014, hvor han sagde: Vi tilbyder USA og andre betydningsfulde magter at samarbejde i et »win-win«-samarbejde for at transformere verdensøkonomien.

Så vidt jeg ved, har Obama ikke besvaret dette. Men dette er nu ved at blive en realistisk mulighed, for vi har udgivet denne rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«¹; For vi har arbejdet på denne Nye Silkevejspolitik siden Sovjetunionens sammenbrud. Dette var vores svar på Berlinmurens fald i Tyskland, til afslutningen på Jerntæppet; vi foreslog i 1991 at forbinde Europa og Asien igennem såkaldte »infrastruktur-korridorer«. Vi har ført kampagne for denne politik i 25 år, og vi var derfor selvfølgelig ekstremt glad, da Xi Jinping i 2013 sagde, at den Nye Silkevej nu er kinesisk politik. Vi var faktisk ekstremt glade og sagde, at det er præcis sådan, vi kommer ud af dette rod.

Vi begyndte så at udarbejde vores rapport, og her kan I se (holder rapporten op) – I kan ikke se det nu, for jeg har ikke været så flittig som dig (til Thomas Wismuller, der havde vist grafiske fremstillinger, -red.)! Dette er et kort over alle korridorerne, broerne og tunnellerne, der sluttelig vil forene alle verdens kontinenter og bringe

¹ <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2661>

enhed til alle de forskellige udviklingsområder på planeten.

Vi har siden i hvert fald 2012 sagt, at den eneste måde, hvorpå man kan gøre en ende på terrorisme i Mellemøsten og bringe fred til denne torturerede region i verden, er, at man må have – jeg hader at kalde det en »Marshallplan«, for »Marshallplan« associeres altid med en Koldkrigsdimension – men jeg bruger blot ordet, for at folk kan få en idé om, at der har været eksempler på en succesfuld genopbygning af krigshærgede områder. Jeg vil gerne kalde det for forlængelsen af Silkevejen til Mellemøsten. Silkevejen forener allerede nu Centralasien; den er ved at blive forlænget ind i Sydasiens; en korridor er ved at blive bygget af Kina gennem Pakistan til den Persiske Golf.

Så i 2012 holdt vi en konference i Frankfurt, hvor vi foreslog en Silkevejs-Marshallplan for Sydvestasien, Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, samt for Afrika, som den eneste måde, hvorpå man kan – hvordan gør man en ende på terrorisme?

Terrorisme har nu været en trussel: Vi har set det i Paris, to gange i løbet af sidste år; massakren på *Charlie Hebdo's* kontor, og dernæst den forfærdelige massakre i Paris senere på året; der har været terrorbegivenheder over hele planeten, praktisk taget i alle lande. Vil man stoppe denne rædselsforestilling ved at bombe ISIS eller al-Qaeda? Man må gøre noget. Jeg mener, at den bedste fremgangsmåde lige nu er det, som er blevet forhandlet igennem af udenrigsminister Kerry og den russiske udenrigsminister Lavrov ved konferencen i Wien, der havde stor succes med at få Saudi Arabien, Iran, Tyrkiet og andre parter i Mellemøsten til at sidde ved samme bord; genoptagelsen af denne konference blev forsinket, fordi der stadig var nogle spændinger, fordi Saudi Arabien ikke ønskede visse oppositionsgrupper fra Syrien; tyrkerne ville ikke have kurderne; men jeg mener, hvis Rusland, USA, Kina og de andre stormagter i Mellemøsten sætter sig sammen og siger, »vi vil militært eliminere ISIS, men så skal der noget mere til«.

For man har brug for et genopbygningsprogram, der giver folkeslagene i Mellemøsten et reelt håb, for at udtørre det miljø, fra hvilket al-Qaeda, al-Nusra og ISIS osv. har rekrutteret. Kun, hvis man anvender en Marshallplan, en Silkevejs-Marshallplan i regionen, hvor alle disse lande, Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, Tyskland, Italien, Frankrig og USA arbejder sammen og siger: Vi vil tage hele området fra Kaukasus til den Persiske Golf, fra Afghanistan til Middelhavet, som ét område, og vi vil sætte en reel udvikling i gang. Vi erklærer ørkenen krig; vi skaber nyt vand! For hvis I nogensinde har fløjet over dette område, så er det ørkenen det hele. Der er end ikke den mindste, lille oase – intet! Så man må afsalte store mængder af havvand, hvilket kun kan lade sig gøre

med atomkraft; man må tappe af fugtigheden i atmosfæren, hvilket kan gøres gennem ionisering; man kan bruge grundvand og andre metoder. Så kan man udvikle landbrug. Man kan udvikle skovbrug. Man må bygge infrastruktur, der er lige så tæt som f.eks. i Tyskland. Tyskland er et perfekt eksempel på et infrastrukturmæssigt meget veludviklet land. Så kan man bygge nye byer, og man kan opbygge industrier.

Og man vil give folkeslagene i området et nyt håb. Et håb om, at de kan have en fremtid, at de kan blive ingeniører, videnskabsfolk; at det kan betale sig at stifte en familie. Og sådan bringer man fred til Mellemøsten og Afrika.

Jeg har sagt dette i mange taler, og folk har sagt, at dette er en komplet utopi. Hvem skulle betale for dette? Men jeg er overbevist om, at, hvis man har et sammenbrud af et gammelt paradigme, og man har en god plan, så er jeg overbevist om, at det kan lykkes, simpelt hen fordi man er den eneste, der har den rigtige idé. Og jeg er fuldstændig paf og overrasket, men jeg må meddele, at en af de personer i Tyskland, der ikke er – og jeg understreger ikke – på min liste over favoritter, Wolfgang Schäuble, nu taler offentligt til fordel for en Marshallplan for Mellemøsten! Det gjorde han i en meget overraskende tale i Davos, hvor han til alles overraskelse sagde, »det turde være indlysende, at vi må investere mange milliarder i regionen, at vi må danne en 'koalition af villige', der vil gøre dette«, med en vidunderlig omskrivning af Bush' koalition af villige, der jo ville føre krig; så Schäuble, af alle mennesker, ønsker nu en 'koalition af villige' til at genopbygge Mellemøsten. Dette skriver aviserne i Tyskland nu om.

Jeg har altid sagt, at, når man ikke kan appellere til fornuften, så er det eneste, der kan skabe politisk forandring, det, jeg kalder »den brændende skjortes politik«. At altså, når folk indser, at deres skjorte er ved at blive lidt for varm på bagen, så sætter de i bevægelse. Og jeg kan forsikre jer for, at denne flygtningekrise lige nu er

præcist dette, for EU er klar til at eksplodere. Og igen; hvis de bygger grænser rundt om alle nationalstaterne, så er Schengen-aftalen røget ud af vinduet, og alle debatterer nu åbenlyst, at, hvis der ikke er en Schengen, så giver den Europæiske Monetære Union ingen mening; Eurozonen vil kollapse, og sandsynligvis også EU. For så er der ikke længere nogen *raison d'être* for denne alliance, som den har udviklet sig fra Maastricht til Lissabon.

Så jeg mener, at vi nu har en fantastisk situation. Jeg mener, at vi må have et paradigmeskifte. Jeg mener, at folk må indse, og I vil måske ikke tro på, hvad jeg siger; men jeg vil gerne, at I tænker over det – at hvis vi forbliver i det gamle paradigme med geopolitisk konfrontation, med Rusland, med Kina, så er sandsynligheden for, at vi fremover ikke vil eksistere som civilisation, meget stor.

Men hvis vi ser på den menneskelige udviklings store bue, ja, så har menneskeheden kun været her i kort tid, et par millioner år. Den registrerede historie, i form af skrift eller andre læselige, tilvirkede genstande, er måske 10.000 år. Og tænk blot på, hvilken enorm udvikling, menneskeheden har skabt i de seneste 10.000 år, fra Stenalderen, hvor man ville bruge en sten til at dræbe sin nabo; nu har man en smartphone i samme størrelse, hvor man kan have internationale konferencer og se de mennesker, man taler med over hele planeten. Og om 10.000 år vil folk sige, »Disse mennesker med deres 'smartphones', der syntes, det var en stor opfindelse«, for da vil man kommunikere fra én galakse til en anden og se tilbage på vores periode som en 'Stenalder'.

Man må have store forhåbninger til menneskeheden. Menneskeheden er den eneste art, der, igen og igen, kan ændre sin viden om det fysiske univers, gøre opdagelser, og jeg mener, at menneskeheden har en ubegrænset evne til at forbedre sig, både intellektuelt og moralsk. Jeg mener ikke, at folk behøver være så ondskabsfulde, som de er nu. Jeg mener ikke, at narko-kulturen, med al den hæslighed, der følger med den, er det, der bør være menneskets værdighed.

Jeg mener, at, hvis vi kombinerer et økonomisk genopbygningsprogram med en kulturel renæssance, så vil vi gå ind i en fuldstændig ny æra i civilisationen, hvor mennesket virkelig vil være mennesket! Virkelig skøn! Vi har udgivet et tillæg til denne rapport (Verdenslandbro-rapporten, -red.), »USA tilslutter sig den Nye Silkevej«. Den handler om ideen om, at Silkevejen ikke alene skal bygges i Kina og Afrika, men at USA har et presserende behov for en Silkevejs-udvikling. Har USA et højhastigheds-jernbanenet? Det tror jeg ikke. Har USA et rute-flysystem, der fungerer? Jeg mener, at det er ved at blive noget afdanket og gammelt.

Så hvorfor ikke bygge 50.000 km, eller 35.000 miles, med maglev-tog, med andre højhastigheds-togsystemer, der forbinder østkysten med vestkysten, nord og syd; genopbygge nogle af de byer, der er ved at falde fra hinanden; bygge nogle nye byer! Nogle smukke byer i Syden; inspirere folk til atter at flyve til Månen, genopbygge NASA, flyve til Mars, bare for at finde ud af, hvorfor universet er bygget, som det er!

Dette problem med Solen haster, for om 2 mia. år vil Solen gøre det mindre behageligt at være på Jorden, så vi må tænke over, hvordan vi som art kan fortsætte livet i galaksen og videre endnu.

Så jeg mener, at vi har behov for en ærlig, frygtløs diskussion om et paradigmeskifte. Og jeg mener, at vi må indse, at god regering også betyder at have en skøn kultur, der opløfter folk. Jeg navngav Schiller Institutet sådan, fordi jeg mener, at Friedrich Schillers billede af mennesket er det skønneste, jeg har fundet på planeten. Han sagde, at kunst kun er kunst, hvis den er skøn og forædler folk.

Vi må kombinere denne økonomiske genopbygning med en klassisk renæssance af den klassiske kultur, og dernæst indlede en dialog med de højeste faser i alle kulturer: Konfucianisme i Kina, der heldigvis har en renæssance i øjeblikket, som hele landet finder spændende; folk i Kina er fuldstændigt håbefulde. De har tiltro til regeringen – kan I forestille jer det? De har tillid til regeringen? Så de er i god form. Kina har frembragt skøn poesi, malerkunst; Mencius og andre store, neokonfucianske tænkere.

Indien har produceret mange højdepunkter: Gupta-perioden. Den arabiske verden var engang i en meget bedre tilstand under Abbaside-dynastiet, da Bagdad var verdens kulturelle hovedstad. Der var den Italienske Renæssance; der var den Andalusiske Renæssance. Hvis vi genopliver alle disse kulturelle højdepunkter, er jeg fuldstændig overbevist om, at vi kan skabe en ny renæssance for menneskelig civilisation, og denne gang bygget på et helt andet sæt af aksiomer end den nuværende verden med vores transatlantiske verden, der er under forfald.

Jeg vil gerne stoppe her. Men jeg tror, hvis I tænker over det, så er vi på randen af en ufattelig katastrofe. Men vi kan vende situationen, hvis vi anvender Franklin Roosevelts politik, Glass-Steagall, lukker Wall Street ned, skaber et nyt kreditsystem, får sat gang i produktionen. Og det vil være let. [klapsalver]